

Ing. Zdeněk Šedivý - Scénář

Lucka: Překážky jsou od toho, aby se překonávaly. Toto heslo provázelo pana Zdeňka Šedivého, narozeného v roce 1955, po celý život. Jeho maminka pracovala v Texlenu v Mladých Bukách a tatínek byl ředitelem Texlenu v Rudníku, což po roce 1968 ovlivnilo jeho budoucí život.

Nikča: V roce 1968 se pan Zdeněk vydal s rodiči na čtrnáctidenní dovolenou do Německé demokratické republiky. Poté jeho rodiče odjeli a on zůstal v NDR na letním táboře, kde byl sám mezi německy mluvícími dětmi i dospělými. To ho posunulo nejen ve výuce německého jazyka, ale také v poznání kulturních návyků jiné země.

Pan Šedivý: *„...tehda v životě uměl nejlíp německy, když jsem se po tom měsíci vrátil z NDR, tak jsem opravdu, protože jsem byl obklopen nejma Němcema, tak jsem česky nemohl mluvit, to se nejlíp naučíte cizí jazyk nebo zlepšíte se ..”*

Kát'a: Díky brigádám si pan Zdeněk pořídil tranzistorák, tedy rádio, přes které poslední den tábora, 21.8. 1968, uslyšel v rádiu Luxembourg špatnou češtinou, že:

Pan Šedivý *„...spojenecká vojska obsadily Československo, aby potlačily kontrarevoluci...”*

Lucka: Pan Zdeněk nechtěl této zprávě uvěřit a domníval se, že jde o fiktivní hlasovou hru. Komplikace s jeho návratem do Mladých Buků mu však dala jasně najevo, že se o žádný žert ani hru nejedná.

Cesta z tábora vedla do Frankfurtu, kde zůstal u rodiny Sabernaků, kam si pro něho měli přijet rodiče. Hranice však byly zavřené a tak na pana Zdeňka čekala další překážka v životě, se kterou si hravě poradil.

Anička: Zde je třeba upozornit posluchače, že se jedná o rok 1968, kdy neexistují mobily a telefonní spojení je také dost omezené. Přesto se podařilo rodičům pana Zdeňka kontaktovat Sabernakovi. A jak k tomu došlo?

Kvůli uzavřeným hranicím musel Zdeněk zůstat ještě další pár dní u Sabernaků. Jednoho večera zazvonil telefon, ze kterého se z Prahy ozval herec Jiří Lír:

Pan Šedivý: *„...rodiče jsou v pořádku a že až bude možný, že se sejdem.”*

Nikča: O tom, jak se pan Lír zapletl do celé situace se pan Zdeněk dozvěděl až po příjezdu domů. Bylo to tak, že pan Lír se vracel z hor do Prahy a v Mladých Bukách byla postavená barikáda, aby přes ni nepřejely polské tanky. Panu Lírovi se však cesta uvolnila a tatínek pana Zdeňka ho požádal, aby zavolal na dané číslo a řekl panu Zdeňkovi, že oba rodiče jsou v pořádku.

Kát'a: A jak se tedy pan Zdeněk dostal zpět? Z Frankfurtu k hranicím s Československem se dostal autobusem, který svážel Čechoslováky, kteří zůstali v NDR. Na hranicích hledal autobus, aby se dostal dále. Podařilo se mu to opět jen z části. Jediný autobus, který jel do Krkonoš, jel pouze do Vrchlabí.

Anička: Z Vrchlabí už zbýval jen kousek do Mladých Buků a další výzva. První cesta vlakem v životě pana Zdeňka. Zvládl to a zanedlouho se konečně setkal s rodinou i přáteli.

Nikča: A co by vzkázal pan Šedivý naší generaci?

„Opravdu není důležité v jaké době žijete. Ale důležité je, aby byli ve svém nejbližším okolí obklopeni lidmi, kteří vás podrží a dokáží vám pomoci. Tato skupina lidí, nás každodenně ovlivňuje a tvoří tak náš život.

Lucka: Během života musel pan Zdeněk překonat spoustu překážek. Při jejich řešení mu pomáhal pozitivní přístup k životu a vědomí vlastní zodpovědnosti za svůj osud